

Arnhem, 4 juni 2023

Lieve Gelderse Statenleden,

Mijn zoon is zeven en flexitariër.

Vanuit empathie en medeleven wil hij het vlees laten staan,
maar hij vindt het moeilijk principieel te blijven wanneer er worst op tafel komt.

Dat is natuurlijk prima. Een mens zijn inconsequenties verwijten
is een mens zijn menselijkheid verwijten.

Zelf worstel ik er ook mee.

Ik ben overtuigd van het gelijk van vegetariërs
maar zelf ben ik toch geen vegetariër.

Of liever: *nóg* geen vegetariër.

Wie zijn gebrek als voornemen formuleert
is niet bezig met falen maar met streven - dat voelt een stuk positiever.

Zo kan ik mezelf lang voor de gek houden.

Ik ben trouwens al vegetariër geweest, van mijn zevende tot mijn twaalfde.

Mijn moeder kookte drie avondmalen voor het gezin;
traditioneel aardappelen-groente-vlees voor vader en broertjes,
voor mij iets met sojaknakkers uit de *reformwinkel*,
en voor zichzelf een recept uit het macrobiotische kookboek.

Lang leve de jaren tachtig.

Bij het kerstdiner op de Montessori kregen Raïsul en ik
als enige twee leerlingen van de hele school
(hij omdat hij geen varken at, ik omdat ik geen vlees at)
door een meewarig kijkende docent een klats droge, vegetarische boerenkool opgeschept.

Dat is wel anders nu.

Kinderen die om welke reden dan ook bepaalde voeding niet eten,
worden meestal niet meer al te meewarig aangekeken.

Daar kan je van alles van vinden, ik vind het vooruitgang.

Van de vleesmotie in de Gelderse Statenzaal,
om het recht op het woensdagse karbonaadje vast te leggen,
kan je ook van alles van vinden.

Ik vind het even treurig als lachwekkend.

Dat we in een land leven dat de vernietiging van onze planeet subsidieert,
of het nu via vlees of via fossiele brandstoffen is, lijkt me lastig houdbaar.

Ik weet niet of ik recht van spreken heb hoor,
ik ben immers zelf niet eens vegetariër, maar wat ik wel weet is dit:

De vegetariërs hebben gelijk.